

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.238 van 27 maart 2009
in de zaak X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2009.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.C. FRERE loco advocaat H. CHIBANE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Draria, een gemeente behorende tot Algiers. U verklaart Kabylïër te zijn. U zou sinds 1998 geen 'hijaab' (hoofddoek) meer gedragen hebben waardoor u problemen kreeg met islamitische integristen. U zou onder andere een envelop ontvangen hebben met daarin henna en een wit doek dat gebruikt wordt bij de dodencereemonie binnen de islam. U deed hiervan aangifte bij de politie. U zou van 2001 tot 2005 als directiesecretaresse van de wali (gouverneur) van Sidi Mehammed gewerkt hebben. U zou uw werk stopgezet hebben omdat u door onbekende mannen met een baard, naar u meent islamisten, naar uw werk gevolgd werd. U zou in 2004 samen met uw moeder naar Birtouta in wilayat Blida verhuisd zijn. U zou wel in Draria een confectieatelier geopend hebben, hetwelk in 2006 in brand werd gestoken. U zou klacht ingediend hebben bij de politie waarna een proces-verbaal werd opgesteld. In 2006 zou u gehuwd zijn met een Algerijn die in Frankrijk een verblijfsstatuut had. U zou echter in Algerije zijn blijven wonen aangezien er geen mogelijkheid was voor gezinshereniging. Sedert uw huwelijk zou u zich niet meer tot de politie hebben gewend daar uw echtgenoot dit een schande vond. In augustus 2008 zou u weerom een envelop ontvangen hebben met daarin henna en een wit doek. U zou sinds november 2008 officieel van uw echtgenoot gescheiden zijn. In diezelfde maand zou u

een paspoort aangevraagd hebben om daarna verschillende keren een visum bij de ambassade van Frankrijk aan te vragen, maar dit zou u telkens geweigerd zijn. Op 7 februari 2009 zou u samen met een ver familielid, L. I. (O.V. 6.389.999), met uw eigen paspoort naar Syrië gereisd zijn. Op 11 februari 2009 zou u vervolgens met een vals Frans paspoort en een valse Algerijnse identiteitskaart naar België zijn gereisd. Nadat u op 11 februari 2009 bij aankomst in de luchthaven van Zaventem onderschept werd met een vervalst paspoort vraagt u asiel aan.

B. Motivering

Er dient na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo verklaart u tussen 1998 en 2008 door islamitische integristen te zijn lastiggevallen omdat u sinds 1998 geen 'hijaab' (hoofddoek) meer zou hebben gedragen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Er dient echter te worden opgemerkt dat u vanaf 1998 nog gedurende zes jaar in uw geboorteplaats Draria hebt kunnen blijven wonen zonder noemenswaardige moeilijkheden te hebben ondervonden. Toen u in 2004 naar Birtouta verhuisde, bleef u zelfs een confectieatelier in Draria openhouden. U beweert weliswaar dat dit atelier in 2006 in brand werd gestoken door islamitische integristen, maar uit uw verklaringen blijkt dat dit enkel een vermoeden is van uwentwege aangezien u niet exact weet wie achter de brandstichting zat (gehoorverslag CGVS, p. 4). Ook wat betreft de beschrijving van de mannen die u volgden in de periode 2001 tot 2005, toen u als secretaresse van de gouverneur van Sidi Mehammed werkzaam was, dient u zich te beperken tot het feit dat het mannen met baarden waren (gehoorverslag CGVS, pp. 5, 9). Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u slechts kunt vermoeden dat uw belagers islamisten waren.

Wat er ook van zij, uw klachten werden volgens uw eigen verklaringen telkens aanhoord door de politie en vastgelegd in een proces-verbaal (gehoorverslag CGVS, pp. 4, 9). Daarenboven dient aangestipt dat u zelf verklaart sinds uw huwelijk in 2006 niet meer naar de politie te zijn gestapt omdat uw echtgenoot dit niet vond kunnen. Dit is opmerkelijk daar er van kan worden uitgegaan dat u zich hoe dan ook tot uw autoriteiten zou wenden, temeer uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenoot voornamelijk in Frankrijk woonde (gehoorverslag CGVS, pp. 3, 5) en hij zelf bijgevolg niets voor u kon doen. In dit kader is het dan ook verder opmerkelijk dat u na uw scheiding in november 2008 niet opnieuw naar de politie gestapt zou zijn, dit terwijl u in augustus 2008 een tweede maal een envelop ontvangen zou hebben met daarin een witte doek die gebruikt wordt om doden in te wikkelen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Toen u hiermee geconfronteerd werd, vergoelijkt u dit door te stellen dat u verschillende keren klacht hebt ingediend maar dat ze u niet beschermd hebben, noch dat uw man u beschermd heeft (gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze argumenten zijn echter niet afdoende aangezien de autoriteiten telkens een proces-verbaal hebben opgesteld en dus uw zaak wel au sérieux hebben genomen. U heeft echter naar eigen zeggen zelf geen concrete informatie over uw belagers kunnen geven (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 9 b) waardoor het voor de autoriteiten ook niet evident is om op basis van dergelijk vage informatie een adequaat onderzoek op te starten. Daarenboven dient opgemerkt dat het feit dat u gedurende tien jaar van bedreigingen in Algerije blijft, de ernst van de door ingeroepen vrees voor vervolging ondermijnt.

Verder dient er te worden aangestipt dat u aan de door u beweerde problemen die, zo blijkt uit uw verklaringen lokaal van aard zijn, kunt ontkomen door gebruik te maken van het interne vluchtalternatief en in een stad als Oran, Algiers of Annaba te gaan wonen waar er meer vrijheid heerst en waar er, zoals is geweten, vele vrouwen geen hoofddoek dragen. U verwierpt deze mogelijkheid enkel en alleen door te stellen dat u besloten had om naar Frankrijk te gaan, meerbepaald naar uw zus, om daar een nieuw leven te beginnen omdat u uw eigen land beu bent (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 9). Deze stelling is echter niet afdoende temeer u familie hebt in andere streken in Algerije (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het feit dat u bij uw tante in Fort de l'Eau dichtbij Algiers niet kan wonen omdat ieder daar zijn eigen leven heeft, is ook niet afdoende daar dit louter een persoonlijke overweging is die niet ressorteert onder de Conventie (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Voorts dient aangestipt dat het enigszins merkwaardig is dat u pas asiel hebt aangevraagd nadat u bij aankomst in de luchthaven van Zaventem onderschept werd met een vervalst Frans paspoort en een valse Algerijnse identiteitskaart (zie werkfiche kandidaat politiek vluchteling dd. 11 februari 2009).

Tot slot dient er te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt met betrekking tot uw vrees voor vervolging. Zo beweert u niet in het bezit te zijn van de processen-verbaal, de politie zou u deze niet hebben gegeven, wat echter niet verklaart waarom u hiervan geen kopie zou kunnen vragen. U verklaart daarenboven dat u wel kunt proberen de dreigbrieven te recupereren die u afgegeven had aan de politie, maar u beweert dat u in dat geval problemen zal krijgen omdat asiel aanvragen strafbaar is (gehoorverslag CGVS, p. 8). Met betrekking tot deze door u afgelegde verklaring dient opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in Algerije geen straf staat op het loutere feit dat iemand asiel heeft aangevraagd. Mensenrechtenorganisaties maken in hun rapporten ook geen melding over het feit dat gerepatrieerde Algerijnen louter en alleen omwille van hun asielaanvraag in Europa door de Algerijnse autoriteiten zouden worden vervolgd. Uw argument om deze documenten niet te kunnen opvragen is dus ook niet afdoende. Verder legt u ook niets neer met betrekking tot de brandstichting in uw atelier in Draria (gehoorverslag CGVS, p. 4). Meer nog, er dient te worden opgemerkt dat u dit incident niet hebt aangehaald in uw vragenlijst dd. 13 februari 2009 (vragenlijst punt 5; bijlage 1).

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk gemaakt hebt een vrees te koesteren in de zin van de Conventie van Genève.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals uit de informatie blijkt waarover het Commissariaat-generaal beschikt – en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier – is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict.

Het door u neergelegde document, namelijk uw Algerijns paspoort, toont uw identiteit en uw reisweg van Algerije naar Syrië dd. 7 februari 2009 aan, gegevens die hier niet ter discussie staan. Bijgevolg is dit door u neergelegde stuk niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Tot slot dient nog aangestipt dat in hoofde van Larras Ibrahim, die op basis van eigen motieven asiel aanvroeg, ook een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster is het slachtoffer geworden van jarenlang durende achtervolgingen en pesterijen, zij heeft tot tweemaal toe een dreigbrief ontvangen en haar confectie-atelier werd in brand gestoken. Men kan haar niet verwijten dat zij de identiteit van haar belagers niet kan geven omdat zij zich nooit hebben geïdentificeerd. Verzoekster stelt dat er bij de beoordeling van haar asielaanvraag dient rekening te worden gehouden met het geheel van feiten waarvan zij het slachtoffer is geweest.

Verzoekster argumenteert dat zij nooit heeft betwist dat zij klacht heeft kunnen indienen maar zij hekelt het gebrek aan enige bescherming. Zij heeft eveneens klacht ingediend in de zaak van haar afgebrand atelier maar hieraan werd geen gevolg gegeven. Zij heeft immers nooit enige reactie gekregen vanwege de politiediensten of gerechtelijke autoriteiten van haar land en voert aan dat er ingevolge een klacht toch enige vorm van onderzoek zou kunnen worden gevoerd.

Verzoekster betoogt dat zij zodanig ontmoedigd is geworden na tien jaar slachtoffer te zijn geweest van bedreigingen, achtervolgingen en de brandstichting in haar atelier. Zij heeft geen vertrouwen meer in de Algerijnse autoriteiten en de eventuele hulp die zij zouden kunnen/willen bieden indien zij opnieuw het slachtoffer zou worden van dergelijke praktijken elders in het land. Zij vreest elders in het land evenmin enige effectieve bescherming te krijgen vanwege de autoriteiten, waardoor zij niet getracht heeft zich elders in het land te vestigen.

Verzoekster bevestigt dat zij heeft gesteld dat zij moeilijk documenten kan opvragen bij de politiediensten in Algerije omdat er een straf staat op het indienen van een asielaanvraag. Verzoekster verwijst naar de informatie van Cedoca en stelt dat zij, die geen juridische scholing heeft gekregen, feitelijk bedoelde dat het strafbaar is om illegaal het land te hebben verlaten, wat blijkt uit de informatie van Cedoca. Dat het bovendien niet meer dan logisch is dat wanneer men een asielaanvraag indient en men dus bescherming zoekt, in dit geval omdat de Algerijnse autoriteiten niet in staat zijn om verzoekster een effectieve bescherming te verlenen, men terughoudend is met het opnemen van contact met de Algerijnse autoriteiten om hiervan bevestiging te vragen, zeker nu uit de recentelijk ingevoerde strafbepalingen blijkt dat het illegaal verlaten van het grondgebied strafbaar wordt gesteld.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij met betrekking tot haar vrees voor vervolging. De door haar ter verschoning hiervan aangehaalde argumenten zijn niet afdoende. Waar verzoekster stelt dat zij feitelijk bedoelde dat het strafbaar is om illegaal het land te verlaten, repliceert verweerder terecht dat dit een post-factum verklaring is die niet van aard is om de vaststelling hieromtrent in de bestreden beslissing te weerleggen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster stelde dat zij de politie kan vragen om de dreigbrieven terug te geven, maar dat zij in dat geval niet kan terugkeren binnen vijf jaar want dat dit de straf is als je asiel gaat aanvragen (administratief dossier, stuk 4, p. 8). Verzoekster brengt echter geen begin van

bewijs bij dat een asielaanvraag zou resulteren in een gevangenisstraf en dergelijke strafmaat blijkt evenmin uit de landeninformatie in het administratief dossier. Tevens blijkt uit verzoeksters verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij legaal, namelijk met haar eigen paspoort, Algerije heeft verlaten en naar Syrië is gereisd (zie gehoorverslag DVZ vraag nr. 34). Verzoekster toont derhalve niet aan waarom zijn geen begin van bewijs kan bijbrengen inzake haar afgebrande atelier en de door haar ingediende klachten.

Verzoekster heeft vanaf 1998, het tijdstip waarop zij stopte met het dragen van de 'hijaab' en dat de oorzaak zou zijn van het lastig gevallen worden door islamitische integristen, nog gedurende zes jaar zonder noemenswaardige moeilijkheden in haar geboorteplaats Draria gewoond. Wanneer verzoekster in 2004 naar Birtouta verhuisde, bleef zij zelfs een confectieatelier in Draria openhouden. Verzoekster beweert dat dit atelier in 2006 in brand werd gestoken door islamitische integristen, maar uit haar verklaringen blijkt dit enkel een vermoeden te zijn aangezien ze niet exact wist wie achter de brandstichting zat (administratief dossier, stuk 4, p.4). Ook wat betreft de beschrijving van de mannen die haar volgden in de periode 2001 tot 2005, wanneer zij als secretaresse van de gouverneur van Sidi Mehammed werkzaam was, beperkt zij zich tot vage verklaringen omtrent "*bebaarde mannen, islamisten die niet graag hebben dat vrouwen zich zo kleden & dat ze gaan werken*" (ibid., p.5). Uit verzoeksters verklaringen blijkt duidelijk dat zij slechts kan vermoeden dat haar beweerd belagers islamisten waren (ibid., p.9-9b). Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het feit dat verzoekster gedurende tien jaar van beweerd bedreigingen in Algerije is gebleven, de ernst van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging ondermijnt. De ernst van verzoeksters voorgehouden vrees wordt tevens ondergraven door de vaststelling dat verzoekster slechts asiel heeft aangevraagd nadat zij bij aankomst in de luchthaven van Zaventem onderschept werd met een vervalst Frans paspoort en een valse Algerijnse identiteitskaart.

Tevens dient inzake de mogelijkheid tot bescherming door de overheid worden opgemerkt dat volgens verzoeksters verklaringen haar klachten telkens aanhoord werden door de politie en vastgelegd in een proces-verbaal, waaruit blijkt dat de autoriteiten haar beweerd problemen ernstig hebben genomen (ibid., p.4; 9-9b). Inzake de brand van haar atelier blijkt uit haar verklaringen dat de politie van Draria een proces-verbaal heeft opgesteld, maar dat zij zelf niet wist wie exact haar atelier in brand had gestoken (ibid., p.4). De bewering dat door de lokale politie geen gevolg werd gegeven aan de ingediende klachten en dat er geen onderzoek wordt gedaan naar de brandstichting omdat zij nooit enige reactie heeft gekregen, is niet van aard om het ontbreken van nationale bescherming aan te tonen. Het is immers niet zo dat, omdat de gerechtelijke onderzoeken niet tot onmiddellijke resultaten leiden, ze niet gevoerd zouden worden.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat verzoekster niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin aannemelijk heeft gemaakt waarom zij geen verder beroep deed op de nationale autoriteiten. In casu blijkt dat verzoekster zelf verklaard heeft dat zij sinds haar huwelijk in 2006 niet meer naar de politie is gestapt omdat haar echtgenoot dit niet wou. De Commissaris-generaal oordeelde terecht dat dit opmerkelijk is daar ervan kan worden uitgegaan dat verzoekster zich hoe dan ook tot haar autoriteiten zou wenden, te meer daar uit haar verklaringen blijkt dat haar echtgenoot voornamelijk in Frankrijk woonde en hij bijgevolg niets voor haar kon doen. Verder is het niet aanvaardbaar dat verzoekster na haar scheiding in november 2008, niet opnieuw naar de politie zou gestapt zijn wanneer zij in augustus 2008 een tweede maal een omslag zou ontvangen hebben met daarin henna en een witte doek die gebruikt wordt om doden (ibid., p.5). Verweerder beklemtoont terecht dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

De bestreden beslissing oordeelt tevens terecht dat verzoekster niet aannemelijk maakt waarom zij - indien haar relaas al geloofwaardig zou zijn, *quod non* - om aan de beweerd bedreigingen te ontkomen, geen gebruik zou kunnen maken van het interne vluchtalternatief en in een stad als Oran, Algiers of Annaba zou kunnen gaan wonen waar er meer vrijheid heerst en waar er, zoals algemeen is geweten, vele vrouwen geen hoofddoek dragen. Verzoeksters verwerping van de mogelijkheid tot intern vluchtalternatief omdat ze nu eenmaal beslist had om naar Frankrijk te gaan om daar een nieuw leven te beginnen aangezien zij haar eigen land beu is, kan niet aanvaard worden, temeer daar verzoekster familie heeft in andere streken in

Algerije. Ook het door verzoekster aangehaalde feit dat ze niet bij haar tante in de Fort de l'Eau, dichtbij Algiers kan wonen omdat ieder daar zijn eigen leven heeft, is niet afdoende aangezien dit louter een persoonlijke overweging is die niet ressorteert onder de Conventie van Genève.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de vragenlijst van het CGVS, het verslag van DVZ en het verhoorverslag van het CGVS en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoekster vraagt in uiterst ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

4.2. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en mogelijkheid tot bescherming door de nationale overheden (zie sub 3.2.) evenals de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 27 maart 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.